

SZÁVAI ATTILA

Körbe-körbe

(karikába)

A szobameleg bányai tóparton kismama sétál, egyik kezében gyermeke, másikkban egy háromkerekű műanyag játékmotor. Utóbbit legalább olyan odaadással fogja, mint a kislányt (vagy kisiút, hátulról minden gyerek és minden játékmotor egyforma). Szerkesztőmmel a minap beszélve annyiban maradtunk, hogy valami őszies anyagot küldjek, borongósat (mint egy vödör vízbe esett túrórudi) és az sem lenne baj, mondta, ha mélabúsnak tetszek lenni, üljön ki a mindenszentek és satöbbik a homlokzatomra. Én nagyon (roppant) sajnálom, de ha így látok megfogva egy háromkerekű műanyag játékmotort (motrot?), ennyi bájjal, finomsággal, keccsel, szeretettel, elég lesz, értik: ha ütnek, se tudok borongani.

A halál, az olyan valami, mint mikor elviszi a hal a csalit, botostul. Ezt így a horgász mondta unokájának, a stég padján ülve. Aztán tovább suttogott, nehogy elijessze a halakat. Öreganyád (tipikus városi öregasszony) szerint azért is kellene a gyertyák, hogy az elhaltak (ezt is ez az urbanizált kisnyugdijas szokta így) visszataláljanak. Figyelj, ha én vissza akarnék találni, biztos nem a temető lenne az, ahová. Inkább valami vidám helyre. Mondjuk ide a stégre, pszt, ne kuncogj. Szerelném otthon a mosógépet, oké Rozi, visszadughatod a konnektorba, húznám meg a csavart kombifogóval, baszki Rozi, húzd ki, rángat az áram. Aztán hopp, és kész, kamppec. Majd a szokásos alagút, fény, túlvilági négyes metró (kérem, vigyázzanak az ajtók; a metróban az a jó, hogy ha várod, akkor mindig szemből jön, csak fejfelé irányba kell fordulni, ja, a fény felé, pofával a fotonoknak, kérem, vigyázzanak, a zárójelek záródnak) után egy stégen ülnék. A tó tele lenne kopoltyús angyalokkal, Istenke, mint halőr, ülne a tóparton láthatósági mellénykéjében, Szent Péter, mint polgárőr, a fényesre suvickolt bakancskájában, és éppen beszélgetnének az élet (és a halál) nagy dolgairól. Messziről integetnének (nógrádi sós ropit majszolva) minden új horgásznak, így nekem is, vagy annak, akinek. A zsinór végén meg olyan és akkora hal lenne, hogy másodszeri nekifutásra is megnyalnád minden ízlelőbimbódat. És jegyezd meg jól, kisunokám, folytatta a horgász, miközben kapást jelzett az erre rendszeresített műanyag karika, tehát a jelzést követően kapásból azzal folytatta (fejezte be), hogy minden fogás egy lehetőség, hogy minden görbülő horgászból a remény feszültségét hordozza, és minden kifogott hal az élet folytonosságának, körbe-körbe rohangálásának, add ide a szákot, a jelképe.

Akkor ma este jelképből fogsz halászlevet főzni, körbekörbéből, reményből, szép feszes halászlét, kérdezte az unoka. Igen drágám, ezekből, ha úgy nézzük, simogatta

meg a gyerekkobakot az idős ember. Végül színes reklámszatyorba helyezte zsákmányát (szatyormányát), mely tátozott, mint lehalkított tévében az angyalnak öltöztetett operaénekesek.

Itt már annyian akarnak jót az országnak (először és utoljára fogok e felületen politikával foglalkozni), mármint fent a padlásbűdös politikában, frankózni, tutizódni, közéleti überüber, hogy nemhogy gyerekestül a fürdővizet, de legalábbis húslevesestül a lerágott csontot. Be is fejeztem. Mi meg csak nyelvünk, büfögünk, nyelv, büfög, nyelv, büfög, hagyd abba.

Bánk, tópart, vasárnapi ősz. Egy idős nő fekete (hulla) zsákba (szerűbe) szedi össze, túrja be a lehullott, majd összehúzott (négykézláb ereszkedni az avarba, nagylevegő, majd teli torokból, kétpofára ordítani: húúúúúú, hogy minden levél összehúzódik, remegni kezd – mint a nyárfalevél) faleveleket. A sok őszi sárga folt megtalálta tehát zsákját. A művelettel járó zaj, édes zizegés-recsegés sokáig visszhangzik fejében. Előbb-utóbb mind találkozni fogunk a nagy közös fekete zsákban. Vannak zsákozók, és vannak zsákozottak, 'jingjang' (mint a pingpong), ki-be, szépen, ahogy Csilla megy a réten. Csak úgy lehet. És ne csodálkozzunk, ha a bánki vadkacsák hangos, önfeledt röhögésben törnek ki, mikor ránk néznek. Háp-háp-háp.

Közelebbről hamar kiderül: az idős levélszedő nő egy sápadt zöld háztartási szemeteslapáttal túrja zsákjába az avart. Az előbbihez visszatérve, némely kacsza már előre azon röhög (hápogásnak álcázva: háp-háp-háp), hogy a világűr nagy folyamataiba (tudod, zsákolók, zsákozottak) hová helyettesítéd majd be a sápadt, zöld háztartási szemeteslapátot. Háp-háp-háp. Bosszúból (pontosabban: szégyenkezve) inkább nem helyettesítesz semmit sehová. Majd a nagy helyettesítő elintézi, lezsírozza ezt is, miként a mennyben, azonképpen itt a földön is. Ámen.

